

борческа професионална платформа, но пътя на обединението не е този на варненци и др. чрезъ обединение на д-вата, както се твърди въ първия позивъ, защото въ съюзитѣ е организирана едва половината отъ учителството. Освенъ това, поради крайно анемичния животъ на тѣзи д-ства, които почти не водятъ организационенъ животъ, решенията имъ носятъ книженъ характеръ и обединението пакъ би било механично, а не дѣло на маситѣ. Отъ такъво обединение учителството въ днешнитѣ тежки моменти се нуждае по-малко, отколкото всѣки другъ пътъ въ миналото.

Единниятъ фронтъ на учителскитѣ маси може да бжде изграденъ само въ процеса на ежедневнитѣ борби на учителството и като резултатъ на тѣзи борби ще се стигне до обединението въ една единна борческа учителска организация. Да изгради този единенъ фронтъ на учителскитѣ маси за борба въ защита на жизненитѣ имъ интереси, си поставя като главна задача борческата учителска профопозиция, въ която се оформи презъ 1931 г. лѣвицата при БУС и др. казионни съюзи. Възможността, да се изгради единния фронтъ на работницитѣ и въ областта на просвѣтата, днесъ е много нарастнала. Фашистката власт е хвърлила вече въ мизерия и постоянна несигурностъ за утрешния день всички категории учители. Илюзиитѣ за изживяване на кризата бързо се изпаряватъ. Готовността за борба срѣдъ учителскитѣ маси расте все по-бързо. Въ много капиталистически страни — Англия, Франция, Чехия, Китай, Мексико и др. — учителството вече води решителни борби въ защита на жизненитѣ си интереси чрезъ демонстрации, митинги, стачки. У насъ на 31 дек. м. г., деня на бусовската „акция“, се видѣ борческото настроение на маситѣ, които не подкрепиха „коректнитѣ“ резолюции на бусовскитѣ бюра, а — борческитѣ на профопозицията. Отъ правилното и умѣло прилагане тактиката на единния фронтъ ще зависи по-бързото сплотяване на учителскитѣ сили, организирането на борбата имъ, както и нейниятъ изходъ. Опитътъ на международното пролетарско движение, както и този на бившата О. у. сл. пр. доказва невъзможността да се изгражда единния фронтъ „отгоре“. Даже когато водачитѣ на фашистскитѣ и социалфашистски организации сж вземали участие въ ржководене на стачнитѣ борби, тѣ сж вършили всичко, за да спъватъ разширението на борбата и да я провалятъ. Отъ друга страна, въ последно време има маса случаи (Белгия, Германия, Полша, Холандия и др.), когато низовитѣ функционери на фашистскитѣ професионални съюзи заставатъ на чело на маситѣ въ борбата срещу върховетѣ и съ неуморима енергия работятъ за боевото сплотяване на стачкуващитѣ и за ржководене на стачкитѣ, въпрѣки че роформистическитѣ синдикални централи изпращаха заповѣдъ следъ заповѣдъ, съ които нареждаха преустановяването на борбата. Тѣзи нови факти показватъ, че единниятъ фронтъ може да се изгражда и съ низовитѣ функционери на фашистскитѣ и социалфашистски учителски съюзи.

Тактиката на единния фронтъ се състои въ умѣнието, да се убедятъ учителскитѣ маси въ самитѣ училища въ необходимостта отъ организирането на действителна борба за защита на жизненитѣ си интереси срещу ударитѣ на фашистката власт, като имъ се посочи